

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **E. M. N. N.,**
t. č. zajištěn v ZZC Balková, 331 65 Balková – Tis u Blatna,
zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2021, čj.: KRPA-223968-13/ČJ-2021-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce byl dne 28. 8. 2021 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na základě rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „žalovaná“) ze dne 28. 8. 2021, čj.: KRPA-223968-13/ČJ-2021-000022-ZSV, a to na dobu 90 dnů ode dne omezení svobody.

II. Obsah žaloby a doplnění žaloby

2. Žalobce v žalobě namítl (i) nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o závěr, že by mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a dále, pokud jde o důvod

zajištění (ii) nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť žalobce má na území ČR rodinné vztahy a také se nyní nachází na území ČR legálně, (iii) nezákonnost spočívající v nevyužití tzv. zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, a nepřezkoumatelnost v odůvodnění, proč k nim nebylo přistoupeno, zejména k složení finanční záruky, a (iv) porušení dalších ustanovení o správním řízení, zejména zásady přiměřenosti podle § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). K tomu žalobce konkrétně namítl následující.

3. K první námitce žalobce upřesnil, že přestože se v napadeném rozhodnutí konstatuje, že žalobce by z území ve stanovené době nevycestoval, resp. že by zde bez zásahu policie dále pobýval, avšak nijak neodůvodňuje, proč dospěl k tomuto závěru. Chybí i řádné odůvodnění ve vztahu k důvodům zajištění; žalovaná stále opakuje, že žalobce nevycestoval z území po vydání předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění, automaticky operuje s tím, že žalobce bude opakovat své ne zcela zákonné jednání z minulosti a nevhodně se uchýlila ke generalizování. K zajištění žalobce nebyly absolutně splněny zákonné podmínky.
4. Ke druhé námitce žalobce dodal, že zcela bezelstně se žalované přiznal, že z území nevycestoval, avšak upozornil na své rodinné vztahy. Příjmení své současné družky nevěděl, protože se nacházel ve stresové situaci. Žalované přitom nic nebránilo, abys i tuto informaci telefonicky ověřila. Pro žalovanou však bylo zřejmě jednodušší se tímto údajem nezabývat. Není ale pravda, že nebylo možno tuto skutečnost zjistit a reflektovat ji v dalším řízení. Dle názoru žalobce neexistoval jediný důvod k jeho zajištění, nadto až na 90 dní, neboť adresu, identitu i současnou družku žalobce žalovaná mohla znát, a dále žalovaná vede s žalobcem řízení o správním vyhoštění (rozhodnutí zatím nenabylo právní moci). Žalobce se kromě toho nyní nachází na území ČR legálně, a to i kdyby nebyl zajištěn.
5. Ke třetí námitce žalobce uvedl, že zajištění ke svému užití vyžaduje skutečně závažné důvody, ty však v případě žalobce zjištěny nebyly, resp. nejsou uvedeny v napadeném rozhodnutí; prohřešky z minulosti přitom nelze bez dalšího hodnotit tak, že by je měl žalobce opakovat. Odůvodnění napadeného rozhodnutí vychází pouze z obecných a reálně nepodložených obav a žalobce mu dále vytkl absenci individualizace. Žalobce dále přdestřel úvahu, že v případě přijetí závěru žalované by musel být každý cizinec, který poruší zákon o pobytu cizinců, zajištěn, neboť je jasné, že jej poruší i podruhé. K zajištění však dle žalobce není důvod v situaci, kdy cizinec může pobývat v pronajatém bytě a dobrovolně vycestuje, pokud bude vyhoštěn. Žalovaná se však v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývá možností užití mírnějších opatření, resp. je pouze konstatuje, aniž by jejich aplikaci skutečně zvážila. Odůvodnění je v této části nedostatečné a zmatečné. Žalobce též zdůraznil, že žalovaná absolutně nevypořádala možnost složení finanční záruky, a ani není zřejmé, jestli byl žalobce o této možnosti poučen. Bylo na žalované, aby uvedla, v jaké výši by finanční záruku považovala za dostačující, a pokud automaticky tuto možnost odmítla, byl její postup zjevně nesprávný. Žalobce s odkazem na čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (ústavní zákon č. 23/1991 Sb.; dále jen „Listina“) a na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS) sp. zn. 4 As 16/2012, 9 As 5/2010 a 1 As 12/2009, zdůraznil mimořádnost institutu zajištění a nezbytnost důkladného odůvodnění zajištění cizince, resp. jeho nepřipustnost, lze-li účelu zajištění dosáhnout mírnějšími prostředky, neboť se jedná o zásah do jednoho ze základních práv – práva na osobní

svobodu. Základní práva mají být vykládaná široce a výjimky z nich naopak restriktivně. Takové posouzení však v napadeném rozhodnutí dle názoru žalobce absentuje.

6. Ke čtvrté námitce žalobce s odkazem na § 2 odst. 3 správního řádu a judikatury Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 28/98, a Pl. ÚS 5/01, jakož i Soudního dvora EU (SDEU) – C-61/11, upozornil na zásadu přiměřenosti postupu správních orgánů při uplatňování pravomoci, zákaz svévole a zákaz nadbytečného použití jinak racionálně zvolených nástrojů regulace. S odkazem na rozsudek SDEU ve věci C-203/10, dále uvedl, že v případě neprovedení směrnice členským státem EU, jsou jednotlivci oprávněni se vůči státu dovolávat těch ustanovení směrnice, která se z hlediska svého obsahu jeví jako bezpodmínečná a dostatečně přesná.
7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná k žalobě ve svém vyjádření ze dne 24. 8. 2021 uvedla, že své rozhodnutí vydala z důvodu kumulativně splněných podmínek podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalobce nevycestoval z území ČR v době stanovené mu rozhodnutím o správním vyhoštění a následně mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 31. 10. 2018.
9. K první námitce žalovaná uvedla, že pobytová historie žalobce jasně svědčí o jeho dlouhodobém a opakovaném nerespektování právních předpisů ČR. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce, který sám doznal, že věděl, že porušil povinnost vycestovat z území ČR, dospěla žalovaná k závěru, že v případě žalobce existuje důvodná obava, že výkon správního řízení bude z jeho strany zmařen. Zajištění žalobce bylo přitom individuálně dostatečně posouzeno.
10. S námitkou nedostatečného posouzení rodinných vztahů žalobce se žalovaná neztotožnila a dokázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 2 a 3.
11. Žalovaná se neztotožnila ani s tvrzeními žalobce ve třetí námitce; na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí dostatečně definovala, proč nebylo možno přistoupit k uložení opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Odkázala přitom na rozsudek NSS, sp. zn. 5 Azs 20/2016. Žalobce byl rovněž opakovaně seznámen s možností složit finanční záruku, jak plyne z protokolu o výsledku ze dne 28. 8. 2021; sám však jednoznačně uvedl, že nemá dostatek financí na složení finanční záruky.
12. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále „s. ř. s.“). O žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal provedení ústního jednání za nezbytné.
14. Soud při posuzování věci vyšel z následující právní úpravy.
15. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o*

jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. (podtržení doplnil soud).

16. Podle § 124 odst. 3 první věty téhož zákona [p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.
17. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců [d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
18. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců [z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
19. Podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců [r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který
 - a) je příbuzným občana Evropské unie nebo státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území a
 1. je v zemi, z níž pochází, osobou vyživovanou tímto občanem Evropské unie nebo státním občanem České republiky,
 2. je v zemi, z níž pochází, členem domácnosti tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo
 3. u kterého vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo
 - b) má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.
20. K tomu ze správního spisu soud zjistil následující pro posouzení žalobních námitek relevantní skutečnosti. Žalobce byl dne 28. 8. 2021 kontrolován hlídkou cizinecké policie v ulici P. v Praze, v rámci pátrací akce „SKLEP“. Po ztotožnění žalobce a lustraci v příslušných databázích Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce se na území ČR nachází nelegálně od 3. 7. 2018. Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. a předán k provedení dalších nezbytných úkonů.

21. S žalobcem byl za přítomnosti tlumočnice do jazyka anglického sepsán protokol o podání vysvětlení (čj. KRPA-223968-9/ČJ-2021-000022-SV). Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění (oznámení o zahájení správního řízení čj. KRPA-223968-10/ČJ-2021-000022-SV) pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3, 4, a 9 zákona o pobytu cizinců, a následně proveden též výslech žalobce, k němuž byl sepsán protokol (čj. KRPA-223968-11/ČJ-2021-000022-SV).
22. Dále ze správního spisu vyplynulo, že žalobci bylo v minulosti již správní vyhoštění uloženo rozhodnutím ze dne 5. 6. 2016, čj. KRPA-158492-28/ČJ-2016-000022, a to na dobu dvou let, posléze změněnou odvolacím orgánem na dobu jednoho roku (rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5. 9. 2016, čj. CPR-18504-2/ČJ-2016-930310-V242) pro porušení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 9. 2016 a stalo se vykonatelným od 3. 6. 2017 do 3. 6. 2018. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl zdejší soud svým rozsudkem ze dne 7. 11. 2016, čj. 1 A 75/2016-18. Z veřejně dostupné databáze rozsudků na www.nssoud.cz soud dále zjistil, že kasační stížnost žalobce proti uvedenému rozsudku zamítl NSS svým rozsudkem ze dne 7. 12. 2016, čj. 2 Azs 315/2016-14. Uvedený rozsudek NSS nabyl právní moci dne 8. 12. 2016.
23. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 28. 8. 2021 čj. KRPA-223968-9/ČJ-2021-000022-SV, jakož i z provedeného výslechu žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění dne 28. 8. 2021, čj. KRPA-183998-11/ČJ-2021-000022-ZSV, vyplynulo, že žalobce si byl vědom skutečnosti, že mu v roce 2016 bylo uloženo správní vyhoštění, a dále přiznal, že poté nikdy z území ČR nevycestoval. Požádal o mezinárodní ochranu, ta mu udělena nebyla a dostal výjezdní příkaz, ani poté nevycestoval, neboť neměl cestovní pas. Uvedl, že zde má syna D., který je občanem ČR a přítelkyni M., také občanku ČR, příjmení ani datum narození si nepamatuje. Nebydlí s nimi ve společné domácnosti. Důvod absence cestovního pasu je, že v ČR není zastupitelský úřad K. Cestovní pas pozbyl platnosti v roce 2015, od té doby o nový nepožádal. Neměl k tomu potřebné dokumenty. Ve vlasti byl naposledy v roce 2007, do ČR přijel v lednu 2007 za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu, po celou dobu žil v ČR, o azyl žádal celkem dvakrát, nikdy mu ale nebyl udělen. V ČR bydlí na Praze 4 od srpna 2020, adresu pobytu nikde nehlásil, bydlí sám, občas za ním přijde jeho přítelkyně, za byt platí 11.000 Kč nájemné za měsíc. Je si vědom, že v ČR pobývá nelegálně, vycestovat nechťel, protože zde má syna a přítelkyni a nemá možnost vycestovat bez dokladu.
24. Ke svým osobním poměrům žalobce uvedl, že je rozvedený, má tři děti, dvě žijí v zemi jeho původu s jeho matkou, syna D. má v ČR (rok narození X). Syna viděl naposledy před rokem, potkal ho s jeho matkou na Žižkově na procházce, od té doby ho neviděl, do té doby ho vídal třikrát za rok. Nevídá se se synem, protože jeho matka má již jiného partnera. Občas na syna posílal peníze, na uvedené procházce mu dal naposledy 1.000 Kč. Neví, kde přesně jeho syn se svou matkou bydlí, ví jen, že někde na X. Nikdy u nich nebyl, neví ani, jakou základní školu a jakou třídu navštěvuje, nejsou v kontaktu. V zemi původu žalobce žije jeho matka a jeho dvě děti a sourozenci. Peníze na vycestování a další pobyt žalobce nemá. Pobyt si financuje z dočasných brigád, kdy pomáhá kamarádům prodávat pneumatiky.
25. K možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalobce výslovně uvedl, že nemá dostatek financí na složení finanční záruky, v X bydlí v pronajatém bytě, ale adresu pobytu nikde nehlásil, nemá tam ani označenou schránku či

zvonek. V ČR není žádná osoba, která by za žalobce mohla zaplatit finanční záruku. Neví, jak by se mohl hlásit policii.

26. V ČR ani ve vlasti nevlastní žádný majetek. Žádnými nemocemi netrpí, je zdravý, s ničím se neléčí. Občas má problém s ledvinou, není to vážné, pouze drží dietu, léky na to nebere. Nebere ani drogy, příznaky COVID-19 neměl. Zdravotní pojištění v ČR sjednané nemá. Nemá zde vyživovací povinnost vůči nikomu, v minulosti platil na syna, ale protože nepracuje, nemá peníze, tak mu nic neposílá. Žádné závazky, pohledávky ani vazby v ČR nemá. V minulost v ČR páchal trestnou činnost a by podmíněně odsouzen na 1 rok v roce 2012. Důvodem nemožnosti jeho vycestování je jeho syn a přítelkyně. Je jejich rodinným příslušníkem, nežije s nimi ale ve společné domácnosti. V Případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí z politických důvodů, měl doma problémy, proto přijel podat žádát o azyl do ČR, dvakrát mu ale nebyl udělen. Další doplnění informací nežádal.
27. Žalovaná dále zjistila, že žalobce byl dne 30. 11. 2012 odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 za spáchání úmyslného trestného činu podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku (poškození cizí věci) k trestu odnětí svobody na 1 měsíc s podmíněným odkladem na 12 měsíců.
28. Žalovaná poté vydala dne 28. 8. 2021 napadené rozhodnutí, kterým rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů, neboť je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
29. Soud na základě přezkoumání napadeného rozhodnutí a uplatněných žalobních námitek v konfrontaci s obsahem správního spisu dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
30. Předně se soud neztotožnil s námitkami nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně ze str. 4, jednoznačně vyplývá, na základě kterých důvodů a podkladů dospěla žalovaná k závěru o splnění podmínek pro zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce již v minulosti zcela vědomě nerespektoval uložené správní vyhoštění a z území ČR nevycestoval. Neučinil tak ani poté, co byly zamítnuty jeho žádosti o mezinárodní ochranu, ačkoliv byl k tomu povinen. Přestože se obhajoval tím, že od roku 2015 nemá platný cestovní pas, neučinil žádné kroky k tomu, aby si vyřídil nový cestovní doklad. To vše vyplynulo z jeho vlastních tvrzení při podání vysvětlení i při výslechu. Není proto pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaná k těmto skutečnostem ničeho neuvedla a námitky nepřezkoumatelnosti jsou tak zcela nedůvodné, a soudu se jeví spíše účelové.
31. Naopak, z vlastních tvrzení žalobce též vyplynulo, že zde chce zůstat, nehodlá tak vycestovat zpět do své vlasti. Soud proto nemá pochybnosti o tom, že podmínky § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly splněny, a napadené rozhodnutí obsahuje ve vztahu k nim zcela dostatečné odůvodnění, s nímž se soud ztotožňuje a odkazuje na něj. Skutečnost, že je žalobci kladena k tíži jeho pobytová historie (trestní odsouzení a dřívější uložení správního vyhoštění), nemůže být pro žalobce nijak překvapivá, a pokud již v minulosti zcela vědomě nerespektoval uložené správní vyhoštění, zakládá toto jeho chování též dopady do současnosti, resp. budoucnosti, neboť je tím již zpochybněno, zda se obdobně žalobce nezachová i po vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění. Nic z toho, co žalobce před správním orgánem tvrdil, přitom nezaložilo indicii, která by mohla vést k jinému závěru, než ke kterému dospěla žalovaná. Žalobce neprojevoval účinnou lítost nad svým jednáním, ani neuvedl, že z území dobrovolně vycestuje. Důvěra v takové

jednání žalobce by tak byla zcela nepodložená a naivní. Žalobce měl na vybranou, a to, že bude respektovat právní předpisy ČR, anebo ne. Pokud se rozhodl pro druhou možnost, musí počítat s tím, že toto jeho jednání mu bude přičítáno k tíži. Z tohoto pohledu soud nemůže akceptovat ani námitku žalobce, že žalovaná věc žalobce generalizovala; naopak, žalovaná zcela konkrétně uvedla důvody, pro které přistoupila k zajištění žalobce, přičemž zdůrazňovala právě jeden ze znaků skutkové podstaty § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. že žalobce přes uloženou povinnost v minulosti z území ČR nevycestoval, čímž odůvodnila jeho úmysl zde zůstat, pro který by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

32. Ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud neshledal důvodnou. Žalobce před správním orgánem odkazoval na své rodinné vazby v ČR k občanům ČR, k přítelkyni M. a k nezletilému synovi D. (rok narození X). Soud předně upozorňuje, že otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobce se správní orgány i správní soudy náležitě zabývaly ve vztahu k předchozímu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z roku 2016 a zabývala se jimi žalovaná i v aktuálním rozhodnutí o správním vyhoštění. Přestože bylo shledáno, že žalobce má na území ČR rodinné příslušníky (konkrétně nezletilého syna, který je občanem ČR), rodinný život s ním nerealizuje, a veřejný zájem na jeho správním vyhoštění s ohledem na jeho dosavadní pobytovou historii převážil. Stejně závěry lze učinit i v případě zajištění žalobce. Jestliže bylo jako zákonné shledáno správní vyhoštění žalobce, kdy mu byl zakázán vstup na území Evropské unie v délce 1 roku, nelze považovat odloučení od jeho syna, s nímž se však vůbec nestýká, po dobu 90 dnů jako nepřiměřené. V daném případě převážil veřejný zájem na zajištění žalobce za účelem realizace jeho vyhoštění nad jeho rodinným životem, který navíc žalobce ani aktivně nerealizoval. K tomu je nutno doplnit, že samotné zajištění je vždy zásahem do soukromého a často i do rodinného života žalobce. Podstatné však je, aby nebyl nepřiměřený.
33. Žalovaná se k povaze a intenzitě těchto vztahů vyjádřila na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí, kde jasně uvedla, že žalobce nežije s uvedenými osobami ve společné domácnosti, nemá s nimi žádný kontakt minimálně rok, neví, kde tyto osoby bydlí, ani kam chodí jeho syn do školy, dokonce neznal ani jeho příjmení, resp. příjmení své přítelkyně, či její datum narození. V podání vysvětlení, resp. v rámci výsledku označil svou přítelkyni jako M., ve skutečnosti se však jednalo o M. S. (viz údaje z rozhodnutí o předchozím správním vyhoštění žalobce z roku 2016). Žalobce přitom o svého syna žádným způsobem nepečuje, naposledy mu přispěl částkou 1.000 Kč před rokem při setkání na Žižkově. Žalovaná proto správně vyhodnotila, že tyto vztahy, ač mohou být ve vztahu k synovi pokrevní, nemohou mít vliv na posouzení věci žalobce jiným způsobem, neboť zajištění (ani vyhoštění) žalobce nebude představovat nepřiměřený zásah do těchto vztahů. K tomu, aby mohly být rodinné vztahy cizince na území ČR správním orgánem zohledněny ve prospěch zde nelegálně pobývajícího cizince, nestačí samotná jejich existence, ale i určitá jejich větší intenzita. To však rozhodně není případ žalobce. Žalovaná tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnila a skutkový stav tak byl zjištěn bez důvodných pochybností. Není proto pravda, že žalovaná se těmito vztahy nezabývala, protože to „pro ní bylo jednodušší“.
34. Pokud žalobce namítl, že si příjmení své přítelkyně a matky svého syna nedokázal vybavit v důsledku stresové situace před správním orgánem, je toto jeho tvrzení stěží uvěřitelné a spíš napovídá o skutečné (tj. téměř nulové) intenzitě tvrzených vztahů žalobce

s uvedenými osobami. Za dané situace ani nebylo povinností žalované jakkoliv telefonicky ověřovat identitu žalobce „přítekyne“, navíc, takové, tj. prosté ústní, ověřování identity by bylo značně pochybné. I kdyby však žalovaná toto učinila, nebyl by tím vyvrácen fakt, který tvrdil samotný žalobce, že s uvedenými osobami nemá žádný kontakt a nesplňuje tak podmínky rodinného příslušníka občana ČR/EU ve smyslu § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

35. Jestliže žalobce tvrdí, že se nyní nachází na území ČR legálně, tento argument nemůže jakkoliv zhojit jeho předchozí protiprávní jednání spočívající v nelegálním pobytu, k němuž se žalobce ostatně sám doznal. Z tohoto pohledu je proto toto tvrzení pro řešení nynější věci zcela irrelevantní, a postavení žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu má pouze vliv na vykonatelnosti pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.
36. K námitce nevyužití mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců soud předně uvádí, že zákon o pobytu cizinců v § 123b transponuje čl. 15 směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Jednou z podmínek pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, je skutečnost, že v daném případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Správní orgán při rozhodování o uložení zvláštního opatření přezkoumává, zda by jeho uložení nebyl ohrožen výkon správního vyhoštění. Přihlíží k dopadům do rodinného a soukromého života cizince.
37. Z výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců a návratové směrnice je však zřejmé, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění stěžovatele (jakožto krajní prostředek), je obava, že by se výkonu rozhodnutí o vyhoštění vyhýbal. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu NSS vyslovené v usnesení čj. 5 Azs 20/2016-38, podle kterého „[m]ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“ (body [32] a [36]). Správní orgán však musí při rozhodování o zajištění vždy individuálně posoudit veškeré skutkové okolnosti případu, tj. osobní, majetkové i rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, a na jejich základě odůvodnit vyloučení aplikace mírnějších donucovacích prostředků, tj. zvláštních opatření (srovnej rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, či ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).
38. Žalovaná nepřistoupila k uložení mírnějších opatření za účelem vycestování, neboť neshledala, že by žalobce zmíněná opatření skutečně plnil, a tedy že by bylo jejich uložení účinné. Dle žalované je z jednání žalobce patrná snaha vyhnout se vycestování z území ČR. Žalobce si byl vědom předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění i rozhodnutí, kterým mu opakovaně nebyla udělena mezinárodní ochrana. V daném případě žalobce již nerespektoval uložené správní vyhoštění a v rozporu se svou povinností vycestovat, setrval na území ČR. Nerespektoval ani povinnost stanovenou v § 54 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to vycestovat ve lhůtě 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení o

mezinárodní ochraně. Žalobce kromě toho v minulosti páchal trestnou činnost, což svědčí o nerespektování a neúctě k právnímu řádu ČR z jeho strany. Soud se proto ztotožňuje se závěry žalované, že v jeho případě je zcela zřejmé, a to již na základě zkušeností z minulosti, že nehodlá z území vycestovat, přestože mu bylo již správními orgány signalizováno, že je v důsledku jeho vlastního zavinění jeho přítomnost v ČR nežádoucí, a bylo mu za tím účelem uloženo vyhoštění. Soud se proto nemohl ztotožnit s námitkou žalobce, že v jeho případě absolutně nebyly splněny podmínky pro uložení zajištění žalobce, že odůvodnění zajištění se zakládá na obecných a reálně nepodložených obavách, či že účelu zajištění bylo možno dosáhnout mírnějšími prostředky. Soudu ani není zřejmé, jaké další skutečnosti, kromě již prokazaného nerespektování předchozího správního vyhoštění, by musely ještě nastat, aby je žalobce byl ochoten akceptovat za „reálně podložené“, aby bylo možno mluvit o obavách z toho, že bude mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

39. Se shora uvedených důvodů se soud neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že za závažné důvody pro uložení zajištění nelze považovat prohřešky z minulosti. Je tomu právě naopak. Soud nepopírá, že cizinci, jakož i každému občanu ČR, se může stát, že se v průběhu svého života dopustí protiprávního jednání, a že poté svého jednání olituje a další páchat již nebude. V případě žalobce však žádné signály o jeho „nápravě“ neexistovaly, ani nevyplynuly. To, jak se cizinec v minulosti stavěl k plnění svých zákonných povinností spojených s jeho pobytovým režimem, a další jeho chování, lze zcela jednoznačně zohlednit při úvahách o nutnosti zajištění či správního vyhoštění cizince. Bude však záležet, zda jeho minulost v konfrontaci se zjištěným protiprávním jednáním, bude možno hodnotit jako okolnost polehčující, či přitěžující. V případě žalobce jde zcela bezpečně o druhou z uvedených možností. Námitka žalobce, že závěr žalované vede k tomu, že každý cizinec, který poruší zákon o pobytu cizinců, by musel být umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, neboť je jasné, že zákon o pobytu cizinců poruší i podruhé, není zcela namístě a žalovaná toto ani v napadeném rozhodnutí nikdy nevyslovila. Je sice pravda, že skutečnost, že cizinec bydlí na známé adrese, nebo že prohlásí, že dobrovolně z území vycestuje v případě uložení správního vyhoštění, je potřeba zohledňovat při úvahách o druhu opatření, které lze cizinci uložit (tj. mírnější opatření oproti opatření zajištění), ani jedno však nebylo relevantní v samotné věci žalobce. Bydliště, které žalobce uváděl, nebylo nikde hlášeno, naposled žalobce hlásil bydliště v roce 2015, prohlášení o dobrovolném vycestování z území ČR žalobce nikdy ani neučinil. Navíc, není soudu zřejmé, z jakých důvodů nebo na základě jakých skutečností učinil žalobce závěr, že *„je jasné, že [cizinec] zákon o pobytu cizinců poruší i podruhé“*.
40. Na věci podle názoru soudu nemůže změnit ani skutečnost, že žalobce zde pobývá na konkrétní adrese v Praze. Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že v daném případě by nebylo uložení mírnějších opatření za účelem vycestování namísto zajištění účelné. V případě žalobce existovalo nebezpečí, že by žalobce mírnější opatření neplnil a z území by nevycestoval, čímž by mohlo dojít k ohrožení realizace jeho (v pořadí již druhého) správního vyhoštění. Ze stejného důvodu žalovaná správně nepřistoupila ani k uložení mírnějších opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) a d) stejného zákona.
41. Námitku nevypořádání se s opatřením složení finanční záruky soud považuje za nepravdivou a zcela účelovou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 5 a 7 zcela jednoznačně vyplynulo, že se jím žalovaná zabývala. K tomuto opatření nemohlo však být přistoupeno jednoduše z důvodu, že žalobce sám v rámci svého výsledku uvedl, že

nedisponuje *žádnými* finančními prostředky a v ČR neexistuje ani jiná osoba, která by za něj byla ochotna finanční záruku složit. Z protokolů o podání vysvětlení a o výsledku žalobce, oba ze dne 28. 8. 2021, přitom dále jednoznačně vyplynulo, že žalobce byl výslovně poučen o možnosti uložení zvláštních opatření, včetně možnosti složení finanční záruky (viz druhá strana šestá otázka protokolu o podání vysvětlení, a str. 4, osmá otázka protokolu o výsledku žalobce). Žalobce přitom oba protokoly vlastnoručně podepsal bez připomínek či žádostí o doplnění. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje *žádnými* finančními prostředky, by proto bylo uložení tohoto zvláštního opatření zcela nesmyslné a pro žalobce nesplnitelné; o to víc nebylo povinností žalované žalobce jakkoliv informovat o tom, jakou výši finanční záruky by místo jeho zajištění akceptovala. Žalobce ostatně ani v řízení o žalobě netvrdil, že tyto finance má, nebo je za něj ochoten je složit někdo jiný.

42. Otázka stanovení délky zajištění podléhá správnímu uvážení správního orgánu a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu – NSS – ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Těmto podmínkám napadené rozhodnutí zcela jednoznačně vyhovělo, neboť doba zajištění byla stanovena v zákonném rozsahu a žalovaná konkrétní dobu zajištění v délce 90 dnů přesvědčivě a podrobně zdůvodnila. I námitka nepřiměřené délky zajištění je tak nedůvodná.
43. Pokud jde o určení délky zajištění, které však žalobce v žalobě nijak nenamítal, z napadeného rozhodnutí na str. 6 zcela jednoznačně vyplývá kvalifikovaný odhad žalované o tom, kolik času bude potřeba k realizaci vyhoštění žalobce z území ČR, na který soud v podrobnostech odkazuje. Z tohoto odhadu zjednodušeně řečeno vyplývá, že na ověření totožnosti ve spolupráci se zastupitelským úřadem země původu žalobce a na vystavení náhradního cestovního dokladu žalobce je dle zkušeností se zemí původu žalobce potřeba v průměru od 40 do 60 dní, na další nezbytné úkony po vystavení náhradního cestovního dokladu je potřebná doba pro jejich zajištění v průměru 30 dní. Ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců přitom jak uvedeno výše stanoví, že délka doby zajištění se určuje podle toho, jaký je odhadovaný čas pro realizaci správního vyhoštění dotyčného, a neodvíjí se tak od důvodu zajištění. Klíčové tak pro danou věc ve smyslu citované judikatury bude především dostačující vysvětlení jednotlivých kroků, které bude třeba učinit pro realizaci vyhoštění. Toto je v daném případě naplněno, odůvodnění žalované obsahuje adekvátní vysvětlení, z jakého důvodu má být žalobce zajištěn právě 90 dní. Takto stanovená doba je přitom též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní.
44. V této souvislosti má soud rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalované potřebné doby k vyřízení všech nezbytných záležitostí (ověření totožnosti žalobce, vystavení náhradního cestovního dokladu, zajištění průvozu a eskorty žalobce, zajištění letenky, atd.).
45. Podle § 2 odst. 3 a 4 platí, že: (3) *Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen*

"dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. (4) Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkové shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

46. Žalobce v žalobě namítl rozpor napadeného rozhodnutí s výše citovanými ustanoveními, kdy pouze uvedl, že absentuje posouzení, proč nelze účelu dosáhnout jinak, a z toho dovozuje rozpor se zásadou proporcionality. Nic blíže však neuvedl. Není tak jasné, která konkrétní práva žalobce nabytá v dobré víře měl správní orgán šetřit. Soud přitom již uvedl, proč dospěl k závěru o zákonnosti zajištění žalobce, neexistenci pochybení na straně žalované, a proč byl zásah do práva žalobce na osobní svobodu přiměřený a učiněný v souladu se zákonem. Toto řešení přitom odpovídá veřejnému zájmu, konkrétně veřejnému zájmu na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří opakovaně porušují právní řád ČR, i okolnostem daného případu, konkrétně takovému případu, kdy žalobce s ohledem na své předchozí jednání neskýtá záruku, že bude respektovat a dodržovat mírnější opatření, neboť v minulosti nedodržel ani mnohem přísnější opatření.
47. Odkazuje-li pak žalobce na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-61/11 ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi, alias Soufi Karim*, ECLI: EU:C:2011:268, konkrétně na porušení zásady subsidiarity a postupu stanoveného v čl. 15 a 16 návratové směrnice, soud se s těmito obecnými tvrzeními nemohl ztotožnit. Především je nutno uvést, že odkazovaná věc se od nyní projednávané věci v mnohém skutkově liší, zejména pak v tom, že jak již bylo uvedeno výše v bodě 36., ČR příslušné články návratové směrnice do svého právního řádu transponovala, proto soud pro stručnost odkazuje na své odůvodnění v citovaném bodě. Dále soud cituje z odkazovaného rozsudku Soudního dvora EU (body 34 – 43):

„34 ...směrnice 2008/115 zavádí přesný postup, který má každý členský stát použít při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a stanoví pořadí jednotlivých po sobě jdoucích fází, které tento postup zahrnuje.

35 Článek 6 odst. 1 téže směrnice tak nejprve stanoví povinnost členských států vydat rozhodnutí o navracení každému státnímu příslušníkovi třetí země, který na jejich území pobývá neoprávněně.

36 V rámci této počáteční fáze postupu při navracení musí být až na výjimky upřednostňováno dobrovolné splnění povinnosti vyplývající z rozhodnutí o navracení, kdy čl. 7 odst. 1 směrnice 2008/115 stanoví, že v tomto rozhodnutí se poskytuje přiměřená lhůta k dobrovolnému opuštění území v délce od sedmi do třiceti dnů.

37 Z článku 7 odst. 3 a 4 uvedené směrnice vyplývá, že členské státy mohou na jedné straně osobě, o jejímž navracení bylo rozhodnuto, uložit povinnost pravidelně se hlásit orgánům, složit přiměřenou finanční záruku, odevzdat doklady nebo pobývat na určitém místě, nebo na druhé straně poskytnout lhůtu k dobrovolnému opuštění území kratší než sedm dní, či dokonce takovou lhůtu neposkytnout, pouze za mimořádných okolností, jako je nebezpečí skrývání se.

38 V posledně uvedeném případě, ale i v situaci, kdy povinnost návratu nebyla během lhůty pro dobrovolné opuštění území splněna, z čl. 8 odst. 1 a 4 směrnice 2008/115 vyplývá, že s cílem zajistit účinnost postupů při navracení tato ustanovení ukládají členskému státu, který přijal rozhodnutí o navracení neoprávněně pobývajícího státního příslušníka třetí země, povinnost uskutečnit vyhoštění, s tím, že všechna nezbytná opatření, včetně případných donucovacích opatření, přijme přiměřeným způsobem a zejména za dodržování základních práv.

39 Z šestnáctého bodu odůvodnění uvedené směrnice, jakož i ze znění jejího čl. 15 odst. 1 v tomto ohledu plyne, že členské státy musí uskutečnit vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, kdy výkon rozhodnutí o navracení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace obrožen jednáním dotčené osoby, mohou tyto státy zbavit tuto osobu svobody jejím zajištěním.

40 Toto zbavení svobody musí podle čl. 15 odst. 1 druhého pododstavce směrnice 2008/115 trvat co nejkratší dobu, a pouze pokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Podle odstavců 3 a 4 uvedené

článku 15 takové zbavení svobody podléhá přezkumu v přiměřených časových odstupech a je ukončeno, jestliže se ukáže, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal existovat. Odstavce 5 a 6 téhož článku stanoví maximální dobu trvání uvedeného zbavení svobody na 18 měsíců, přičemž tato doba představuje hranici pro všechny členské státy. Článek 16 odst. 1 této směrnice kromě toho vyžaduje, aby byly dotyčné osoby umístěny ve zvláštním zařízení a v každém případě odděleny od běžných vězňů.

41 Z výše uvedeného vyplývá, že pořadí fází postupu při navracení zavedeného směrnicí 2008/115 odpovídá odstupňování opatření, která je třeba přijmout za účelem výkonu rozhodnutí o navracení, a to odstupňování od opatření, které ponechává dotyčné osobě největší svobodu, tedy poskytnutí lhůty k jejímu dobrovolnému opuštění území, k opatřením, která omezují její svobodu nejvíce, tedy zajištění ve zvláštním zařízení, a dodržování zásady proporcionality musí být zajištěno v průběhu všech těchto fází.

42 Je zjevné, že i použití tohoto posledního opatření, které představuje nejzávažnější opatření omezující svobodu, jež uvedená směrnice při uskutečňování nuceného vyhoštění umožňuje, je podle článků 15 a 16 uvedené směrnice přísně upraveno, a to zejména s cílem zajistit dodržování základních práv dotyčných státních příslušníků třetích zemí.

43 Cílem maximální doby stanovené v čl. 15 odst. 5 a 6 směrnice 2008/115 je zvláště omezit ztrátu svobody státních příslušníků třetích zemí v případě nuceného vyhoštění (rozsudek ze dne 30. listopadu 2009, Kadzoev, C-357/09 PPU, Sb. rozh. s. I-11189, bod 56). Směrnice 2008/115 tak zamýšlí zohlednit jak judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které zásada proporcionality vyžaduje, aby zbavení svobody osoby, proti níž je vedeno řízení o vyhoštění či vydání, netrvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, to znamená, aby nepřekračovalo lhůtu nezbytnou k dosažení sledovaného cíle (viz zejména ESLP, rozsudek Saadi v. Spojené království ze dne 29. ledna 2008, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozsudků a rozhodnutí, § 72 a §74), tak osmý pokyn v dokumentu „Dvacet pokynů pro nucené navracení“ přijatém dne 4. května 2005 Výborem ministrů Rady Evropy, na který směrnice odkazuje ve svém třetím bodě odůvodnění. Podle tohoto pokynu musí každé zbavení svobody předcházející vyhoštění trvat co nejkratší dobu.“

48. Jak již bylo přitom shora vysvětleno, žalovaná uvedený postup dodržela. Soud znovu opakuje, že v případě žalobce nebyly ze zcela konkrétních a přezkoumatelně uvedených důvodů shledány podmínky pro uložení jiných, mírnějších opatření, než je zajištění, a zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem i směrnicí stanoveného rozmezí, a to na nejnutnější dobu s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. I tato námitka je tak dle názoru soudu nedůvodná.
49. Dle soudu tedy žalovaná zjistila skutkový stav věci dostatečně, aby mohla rozhodnout o zajištění žalobce. Rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení a musí k němu dojít v krátké lhůtě do 48 hodin od omezení cizince na svobodě, nelze proto po správním orgánu očekávat rozsáhlé dokazování. Žalovaná se přitom dostatečně zabývala konkrétními okolnostmi případu žalobce, aby si učinila závěr o zákonnosti jeho zajištění, a tento svůj závěr přezkoumatelným způsobem též odůvodnila.

V. Závěr a náklady řízení

50. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaná naopak ve věci úspěch měla, avšak žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti ji nevznikly a žádné náklady řízení ani neuplatňovala, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. října 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně